

Een vriend voor het leven

Catherine Cookson bij Boekerij:

Aan de oever van de rivier
Als bloesem in de stormwind
Als de zon wil schijnen
Als een bloem in de knop
Als een vogel in de lucht
Als gelouterd goud
Als het hart hunkert
Als koppige wijn
Bella zoekt haar eigen weg
Bij het licht van een kaars
Mary Ann, een meisje met moed
Mary Ann, eind goed al goed
Mary Ann en haar grote vriend
Mary Ann, in tweestrijd
Mary Ann, in voor- en tegenspoed
Mary Ann, van huis
Mary Ann, verliefd
Mary Ann, en haar lieverdjes
Tilly Trotter. Liefde als leidraad
Tilly Trotter. Het land van de hoop
Tilly Trotter. Een moeilijke beslissing
Tilly Trotter. Belofte van geluk
Het geslacht Mallen. Het erfdeel
Het geslacht Mallen. Barbara
Als de ochtend gloort
Als het doek valt
Als veren in het vuur
Christine
Dagen van geluk
Dans in het maanlicht
De andere vrouw
De bruid
De dochter des huizes
De drempel van het leven
De glazen maagd
De harde strijd om het bestaan
De mantel der liefde
De nacht trekt op
De schaduwzijde van het geluk
De strooien hoed
De vensters van het hart
De vreemdeling
De vreugde van het leven

Dromen van geluk
Een dal van liefde
Een rol voor het leven
Een schuilplaats voor het hart
Een vriend voor Joe
Geluk gloort aan de horizon
Geluk is als een zijden draad
Geluk ligt achter de heuvels
Hannah
Het geheim
Het getij van de liefde
Het jaar van de maagden
In jouw armen
John Willie
Kate
Katie Mulholland
Kermis der liefde
Kirsten
Land van belofte
Liefde is de boodschap
Linda
Maggie Rowan
Matty
Op het pad der liefde
Rosa
Rosie
Sarah
Smal is het pad
Vanessa
Vlucht naar de heuvels
Waar liefde bloeit
Waar liefde overwint
Wolken drijven over
Zuiver als de lelie
Met gesloten ogen
De wegen van het hart
Onverwachte liefde
De weg naar geluk
In elkaars armen
Een kans op geluk
Een heel bijzonder meisje
Een vriend voor het leven

Catherine Cookson

Een vriend voor het leven

Deel 1 van de *Maisie*-trilogie

ISBN 978-90-225-6664-0
ISBN 978-94-023-1152-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Hamilton*
Vertaling: Annet Mons
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© The Catherine Cookson Charitable Trust 1983
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1

De pop

1

Het is me gelukt: ik heb het echt gedaan! Na dertien jaar heb ik het gedaan. Hoe lang heb ik dit al willen doen? O, al die dertien jaar lang. Ja, de hele tijd. Het kan me niet schelen wat er met me gebeurt. Echt niet. Echt niet.

Ik zit hier op deze vreselijke plek me af te vragen waarom het eigenlijk moest gebeuren, waarom het mij moest overkomen. Ik ben iemand die geen vlieg kwaad doet. Nou ja, dat vinden de meeste mensen van mij. Sommigen vinden me zelfs een beetje vreemd, en dan weten ze natuurlijk niets over Hamilton.

Wanneer verscheen Hamilton voor het eerst ten tonele? Dat moet zijn geweest toen ik op mijn zevende tegen mezelf begon te praten. Alleen noemde ik hem toen nog niet zo.

Ik herinner me heel weinig van vóór mijn zevende. Sommige mensen weten nog dingen van toen ze twee of drie waren, en ze herinneren zich gebeurtenissen alsof ze gisteren zijn gebeurd. Maar er zijn slechts twee dingen die ik me van voor die tijd kan herinneren. De ene was mijn eerste schooldag toen de kinderen me tegen de muur zetten om mijn armen te meten, en ze lieten me die recht vooruit houden ter-

wijl ze probeerden mijn linkerhand tot naast mijn rechterhand te trekken, en toen dat niet lukte verklaarde Katie Moore, die drie huizen verderop woonde, dat God mijn armen zo had gemaakt als straf voor mijn moeder die zich verheven voelde boven alle anderen in de straat, en dat ze daar het recht niet toe had na wat er was gebeurd.

Jaren later probeerde ik Katie uit te horen over wat er was gebeurd om mijn moeder zo te maken, maar ze deed of ze het niet wist.

De andere gebeurtenis die ik me van voor die jonge leeftijd kan herinneren, is dat mijn moeder een boek uit mijn handen sloeg en me daarna aan ging zitten staren, waarbij ik haar aanstaarde, te bang om iets te zeggen, tot ze schreeuwde: ‘Waarom? Waarom?’ En ze veegde tegelijk een kop-en-schotel en een kan van de keukentafel. Daarna begon ze te huilen.

Maar vanaf mijn zevende zou ik je bijna een verslag van dag tot dag van alle gebeurtenissen kunnen geven. Mijn eerste levendige herinnering betreft George. Ik vond George erg aardig. Ja, echt, want George was ordinair. Gek, hoe snel ik ontdekte dat alle leuke dingen ordinair waren. Zoals op straat een ijsje eten, of wanneer het regende door de goot rennen en hard spetteren, of in de tuin springen en dan gillen vanwege het heerlijke gevoel in je binnenste dat jammer genoeg maar een seconde duurde, of het vet van je bacon met je brood opdeppen. Maar het ergste was wel te zeggen wat je dacht, vooral als dat iets geks was. Dat was niet alleen ordinair, het was onfatsoenlijk. En George was in dit opzicht zowel ordinair als onfatsoenlijk, en zijn moeder was nog erger en leuker.

Waarom was mijn moeder getrouwd met George, die vier jaar jonger was dan zij? Dat heb ik nooit kunnen doorgronden. Ik wist dat mijn vader ertussenuit was geknepen toen ik twee was. Ik wist niet of dit betekende dat hij dood was gegaan of gewoon was verdwenen, want de enige keer dat ik over hem begon kreeg ik een draai om mijn oren.

Bij de gedachte dat hij misschien dood was gegaan begon ik voor hem te bidden. Dat was toen ik een beetje katholiek werd. George was katholiek, weet je, voor spek en bonen, zoals hij het noemde. Ik begreep dat eerst niet. Maar dat was niet de reden dat hij niet in de katholieke kerk met mijn moeder kon trouwen maar daarvoor naar de Burgerlijke Stand moest. Hij nam me een keer op een zondag mee naar de kerk. Het was de allereerste keer dat ik in een kerk kwam en mijn moeder liet me gaan omdat ze pas twee weken getrouwd waren en zij nog steeds een goed humeur had. Ook al begreep ik niets van wat er werd gezegd, toch vond ik het heel mooi in die kerk. Met al dat knielen en weer opstaan was het net zo mooi als een film.

George ging niet elke zondag naar de kerk, alleen maar af en toe. Sommige zondagen nam hij me mee naar zijn moeder, en die zei dat ik opoe tegen haar moest zeggen. Maar de eerste keer dat ik het thuis over haar als over opoe had, nam mijn moeder me mee naar de slaapkamer, greep me bij mijn schouders en schudde me door elkaar, terwijl ze zei: 'Je mag die vrouw niet opoe noemen. Ze is een akelige vrouw, ordinair.'

Eén ding dat ik al vroeg leerde, was dat mijn moeder alles behalve ordinair was: ze praatte niet ordinair, ze gedroeg zich niet ordinair, ze zag er niet ordinair uit. Ze was onge-

veer een meter zestig lang en ze had een mooi figuur en ze was knap. Ze had grote grijze ogen, donker haar dat stevig en golvend was, een kleine mond en ze sprak altijd goed, netjes. Ze was enig kind en ze was in dit huis geboren, Wellenmore Terrace 7, Fellburn. Haar vader was tekenaar geweest, hij tekende de binnenkant van schepen, heb ik begrepen van de enkele keer dat ze over hem sprak. Haar moeder was muziklerares geweest. Ze praatte ook niet veel over haar. Ze waren allebei gestorven voordat ik werd geboren.

Dus waarom moest zij, die helemaal niet ordinair was, trouwen met een man als George? Want je kunt je geen ordinairdere man dan George voorstellen: hij rookte en hij dronk, en hij sprak grove taal. Hij lachte veel en erg luid, en hij at niet netjes, hij schrokte.

Maar George was erg aardig. Hij bracht verandering in mijn leven... voor een tijdje. Ik bracht hem in gedachten altijd met kleuren in verband. Wanneer hij het huis binnenkwam werd alles heldergeel, wanneer hij vertrok veranderde het weer in het uitermate schone en uitermate keurige, uitermate smaakvolle grijs.

George reisde, dat wil zeggen als hij het werk deed dat hij het liefste deed, en dat was een vrachtwagen besturen. Maar hij raakte zijn baan vaak kwijt doordat hij de vrachtwagen niet bracht naar waar hij moest zijn. Wanneer hij onderweg dronken werd, sliep hij er gewoon in, en toen hij een keer met een aantal grote kisten op weg was naar een haven, werd de vrachtwagen pas vierentwintig uur na vertrek van de boot op een parkeerhaven langs de autoweg gevonden. Hij lag er nog steeds in te slapen.

Soms ging hij sloten graven voor zijn werk, of hij hielp

gebouwen af te breken. Hij leek alle soorten werk aan te willen pakken, behalve beerputten leeghalen, want dan stonk hij.

Tegen het eind van het eerste jaar begonnen ze ruzie te maken omdat mijn moeder inmiddels beseftte dat ze met George beneden haar stand was getrouwd. Maar ik was blij met hem, want ik had nog nooit zo'n metgezel gehad als hij. Wanneer hij me buiten tegenkwam, pakte hij me altijd bij mijn korte arm. En soms nam hij me op zondag mee naar de kerk – als het een zondag was waarop hij 's ochtends geen hoofdpijn had. En dan liepen we weer naar huis door een laan in het park die leidde naar het veld dat langs ons huis liep. Daar zei hij dan: 'Doen?' En ik keek naar hem op en zei lachend: 'Doen!' En dan begonnen we te huppelen, net als Katie en ik dat vaak deden. Hij was heel groot en fors, en ik vond het erg grappig om te zien hoe zijn voeten de grond verlieten en weer neerploften, en voor we bij het eind van het pad waren, hing ik dan slap van de lach tegen hem aan. En dan was er die gedenkwaardige zondag toen hij me opeens optilde zodat mijn gezicht ter hoogte van zijn gezicht was en hij zei: 'Maisie Rochester, het is verdomd jammer. Alles bij elkaar is het verdomde jammer.'

Ik begreep niet waarom de vrolijkheid plotseling was verdwenen en hij stil was op weg naar huis. Ik wist alleen dat ik op dat moment dol was op George Michael Carter en dat ik dol was op zijn moeder en dat ze voor mij de geweldigste mensen ter wereld waren... mijn wereld.

Ik was dertien jaar toen George bij ons wegging, en ik hoefde me later niet af te vragen hoe hij ertussenuit was geknepen, want hij kwam me zelf vertellen dat hij vertrok.

Mijn moeder was naar een bijeenkomst van haar leesclub. Ze bleek jarenlang lid te zijn geweest voordat ze met George trouwde, en toen was ze ermee gestopt, tot ze een half jaar geleden er weer naartoe was gegaan.

Het was op een donderdagavond. We waren klaar met eten en ik deed de afwas. Ik waste meestal af, en ondanks mijn korte arm brak ik zelden iets. Aan tafel was er niet gesproken, mijn moeder zei steeds minder tegen George en ze maakten ook niet openlijk ruzie, zoals eerder toen ze samen in de grote slaapkamer sliepen. George had nu al een tijd in de achterkamer geslapen.

Ons huis was vrij groot. Er waren vijf slaapkamers, een badkamer en een kleine bergruimte, met een lange zolder erboven. Beneden was een grote keuken, en een zitkamer, een eetkamer en een kleinere kamer die mijn moeder altijd als studeerkamer betitelde omdat haar vaders boeken daar in alle kasten stonden.

Toen mijn moeder die avond beneden kwam, zag ze er heel mooi uit. Ze had een lichtblauwe jurk aan en haar gezicht was opgemaakt, en toen ik naar haar keek wenste ik dat ik net zoveel van haar kon houden als van opoe Carter.

‘Ik ben om half tien weer thuis,’ zei ze. ‘En dan moet jij in bed liggen.’ Ze keek me zelden aan wanneer ze me een opdracht gaf. Eigenlijk keek ze me sowieso zelden aan, als het niet per se hoefde.

Ze zei niets tegen George, maar zodra de deur achter haar was dichtgevallen keek hij er even naar en ging toen naar boven.

Ik ging verder met de afwas en daarna ging ik ook naar boven en naar mijn kamer, want ik had huiswerk te doen en

dat deed ik altijd in mijn slaapkamer. Maar die avond stond ik uit het raam te kijken omdat de zon nog helder scheen. Het was begin september en het was de hele dag erg warm geweest. Zover als ik kon zien stonden er ligstoelen in de meeste achtertuinen. Ik kon tot aan de tuin van Stickle kijken, en ik zag de bovenkant van het hoofd van meneer Stickle ver boven de rugleuning van de ligstoel uit steken.

De familie Stickle woonde pas een half jaar in het rijtje. Ze huurden hun huis, wat hen in zekere zin anders maakte, want de meeste mensen in de straat waren eigenaar van hun huis. Maar de Stickles waren niet ordinair. Meneer Stickle woonde bij zijn zuster en hij werd als een soort heer beschouwd. Hij was een beetje oud, drieëntwintig, en hij kleepte zich heel deftig. De moeder van Katie Moore zei dat hij dit wel moest omdat het zijn werk was, als chef in een chique herenwinkel, maar volgens Katies moeder zou de winkel het niet lang meer bolwerken omdat mannen tegenwoordig geen pak meer droegen.

Grappig is dat, ik bedoel wat mensen zeggen, zoals dat mannen nu geen pak meer droegen. Toen Katie het me vertelde zag ik in gedachten mannen die in overhemd en onderbroek liepen. Ik moest er inwendig om lachen. Ik had dat wel vaker, maar niemand wist ervan. Of ja, toch wel. George wist het. Ik had het hem een keer verteld en hij had er erg om moeten lachen.

Ik kon me vanavond niet op mijn huiswerk concentreren en ik zat in mijn notitieboek te schrijven – het was een schrift waarin ik namen en dingen schreef die ik wilde onthouden, en ook uitdrukkingen die ik grappig vond – toen ik de stem van George vanaf de gang hoorde zeggen: ‘Maisie.’

Ik deed snel de deur open, en hij kwam binnen en ging op de rand van het bed zitten. Hij had zijn beste pak aan en zijn haar was nat en strak naar achteren gekamd. Zijn grote gezicht glom en toen ik hem aankeek vond ik dat hij op de een of andere manier op Oswald leek. Zo heette de beer die hij voor me had gekocht toen hij met mijn moeder ging trouwen.

Ik kwam naast hem op het bed zitten en toen hij niets zei, vroeg ik: ‘Wat is er, George?’

Hij zei nog steeds niets, en toen vloekte hij: ‘Godsammel!’

Ik kromp niet ineen zoals mijn moeder dat misschien had gedaan, want opoe Carter zei zulke dingen heel vaak. Opoe Carter riep God vaak aan. Dat deed ze op allerlei manieren. En nu keek George me aan en pakte mijn beide handen beet, en ik keek ernaar omlaag, zoals ze in zijn handen verdwenen, en hij keek er ook naar omlaag en zei: ‘Ik ga weg, Maisie.’

‘Waarheen?’ vroeg ik onnozel, want ik wist dat er slechts één plek was waar hij naartoe kon en dat zou het huis van zijn moeder zijn. En hij zei dus: ‘Naar m’n moe.’ Toen keek hij me aan en zijn ogen stonden treurig toen hij zei: ‘Ik hou dit niet langer vol, Maisie. Als je begrijpt wat ik bedoel. Dit is geen leven, zo gaat het niet, het is een hel. Het zal voor een deel ook wel aan mij liggen, maar niet voor het grootste deel. Ze is echt hopeloos... je moeder. Nou ja, dat weet jij ook, ik hoef je niets te vertellen, je kent d’r langer dan vandaag. En God sta je bij, van nu af aan. Zal ik je eens wat zeggen, Maisie?’

Ik kreeg een prop in mijn keel en zei tegen mezelf dat ik niet moest gaan huilen, maar toen begon ik toch te huilen en

hij zei: ‘O, liefje, liefje, toe nou. Maar, weet je...’ Hij legde mijn hoofd tegen zijn schouder en terwijl ik snikte ademde ik zijn typische geur van sigarettenrook, zeep en zweet in, en zijn stem klonk gesmoord toen hij zei: ‘Ik zal je eerlijk vertellen, Maisie, dat ik nog zo lang ben gebleven om jou. M’n moe weet dat ook, want ik heb tegen d’r gezegd dat die vrouw geen normaal mens is, waar het jou betreft. En ik moet je iets zeggen.’ Hij stak zijn brede duim onder mijn kin en duwde mijn gezicht omhoog. ‘Als ze je ooit wat doet, ik bedoel met haar handen, want we weten dat ze gemeen is met haar tong, maar als ze ook handtastelijk wordt, moet je meteen naar ons toe komen. Beloof je me dat?’

‘Ja, George.’ Mijn stem klonk als een piep, en hij glimlachte zuur toen ik mijn ogen met zijn zakdoek droogde, en hij zei: ‘Je hebt niet alleen pech met je moeder, je hebt ook pech met je vaders, hoewel ik met die arme kerel te doen heb. Maar waar hij ook mag zijn, ik wens hem het beste. Hij is er op tijd vandoor gegaan. Hij heeft maar twee jaar gehad, en ik had er zes.’

‘Is hij ervandoor? Je bedoelt dat hij niet dood is?’

‘Nee. Nou ja, ik weet ’t niet, meisje. Hij was niet dood toen hij bij haar wegging. Ik heb begrepen dat hij naar Australië is gegaan. En nu zal ze voor de tweede keer gaan scheiden. O, Maisie.’ Hij streek mijn haar uit mijn gezicht en zei toen: ‘Ik zweer bij God dat ik je graag mee had willen nemen. Echt. Echt waar. Misschien is het daar niet zo verdomde verfijnd als hier, maar je zou daar liefde en waardering krijgen. Jawel.’ Hij glimlachte breed, tikte op mijn voorhoofd en zei: ‘De mensen weten niet wat er daarbinnen gaande is, hè? Ik denk dat ik de enige ben die heeft ontdekt wat jij in je boven-

kamer hebt. Maar wat jij moet doen, Maisie, in ieder geval in de komende drie of vier jaar... Hoe oud ben je nu? Dertien? Jawel, tot je zestien bent en je van school gaat, moet jij niet tegen haar in gaan, geef haar gewoon haar zin. Maar je gaat al niet tegen haar in, hè? Misschien was het wel beter als je dat toch deed. Ach, ik weet het gewoon niet... Maar probeer er in ieder geval het beste van te maken, want je kunt niets doen nu ze volgens de wet de baas over je is.'

We keken elkaar aan. Toen sprong hij opeens van het bed af en nam me in zijn armen en kustte me voordat hij snel de kamer uit liep. En ik draaide me om naar het raam, en de zon was verdwenen en de wereld was veranderd.

Ik ging op het krukje bij de kaptafel zitten en keek in de middelste van de drie spiegels. Doordat ik zo huilde, kon ik alleen de contouren van mijn gezicht ontwaren. Maar ik wist hoe dat eruitzag: twee kleine ronde ogen, een neus die in het gezicht van een ander goed zou hebben geleken maar die niet bij dat van mij leek te passen, en mijn mond was ook te groot voor mijn gezicht. Ik had geen vooruitstekende tanden, hoewel ik moeite had mijn lippen steeds op elkaar te houden. En mijn haar was net touw, niet blond, niet bruin, maar muiskleurig. Ook dit zou best op een ander hoofd hebben gepast, want er was veel van, en het was dik en stevig, maar er zat geen krul in. Wat mijn figuur betreft, dat was zo recht als een plank. Opoe Carter zei dat het wel goed zou komen, dat ik een laatbloeier was en dat ik over een paar jaar een mooie buste zou hebben. Over die buste kon ik me niet opwinden, maar mijn gezicht zat me nog meer dwars dan mijn arm, want als ik mijn arm voor mijn middel hield en ik legde mijn schooltas erop, dan was het nauwelijks te zien.

Maar je gezicht kun je niet verbergen, en het was mijn gezicht dat mijn moeder niet beviel omdat dat in geen enkel opzicht op dat van haar leek. Ze schaamde zich op veel manieren om mij. Deze gedachte was me heel duidelijk toen ik mijn tranen weg knipperde en mijn ogen afdroogde. Het was alsof de zes jaren dat George in het huis was geweest in een oogwenk voorbij waren gegaan, en opnieuw zag ik mijn moeder in razernij en hoorde ik haar stem zeggen: 'God! Dat ik jou steeds om me heen moet hebben, zoals jij eruitziet. Waarom? Waarom?'

2

Eigenlijk moet ik bij mijn zeventiende beginnen, maar wat er tussen mijn dertiende en die leeftijd gebeurde bepaalde het patroon voor de volgende jaren.

Het effect van het vertrek van George op mijn moeder was wisselend. Toen ze die avond thuiskwam en het briefje las dat hij had achtergelaten, begon ze vreselijk te lachen. Ik was nog niet naar bed gegaan zoals ze had opgedragen omdat ik op de een of andere manier het gevoel had dat ze misschien troost nodig had. Maar ze liet zich op de bank in de zitkamer vallen en begon te lachen. Vol verbazing zag ik hoe ze haar slanke benen van het tapijt tilde tot ze op dezelfde hoogte als haar heupen waren, en haar armen spreidde en toen haar hoofd achterover wierp. Haar kleine mond was wijd open en ik kon haar tong in haar mondholte zien bewegen. Als ze had gehuild en met dingen had gegooid zou ik minder bang zijn geweest. Maar deze reactie leek me een blik te geven op de complexiteit van haar karakter.

Binnen enkele dagen veranderden haar reacties. Misschien waren het de burens die de andere reacties veroorzaakten. Maar hoe kon ze weten hoe die erover dachten, want ze liet

hen nooit binnen. Ik wist wél wat ze dachten, door Katie. Katie vertelde dat haar moeder zei dat sommige mensen het maar beter vonden dat dit was gebeurd, want George was een grote zuiplap. Maar anderen zeiden dat het een wonder was dat hij zo lang was gebleven omdat ze water en vuur waren.

Op weg naar en van school kwam ik veel van Katie te weten. Ik vond Katie aardig. Ze was mijn beste vriendin, ze was feitelijk mijn enige vriendin, en daarom vergaf ik het haar wanneer ze me kwetste door dingen over George te zeggen, en me ook te vertellen wat haar moeder zei over hoe ik eruitzag. We hadden een keer ruzie en toen zei ze dat haar moeder had gezegd dat ik zo lelijk was als de nacht.

Op een zaterdag, ongeveer een week nadat George was vertrokken, maakte mijn moeder me aan het schrikken doordat ze zich zo ongeveer op me stortte en me bij mijn schouders greep om me door elkaar te rammelen met een kracht die in tegenspraak leek met haar kleine gestalte, terwijl ze schreeuwde: ‘Als je naar zijn moeder gaat, vermóórd ik je. Hoor je? En als je hem op straat ziet en je praat met hem, zal ik je levend villen.’ Haar stem en haar manier van doen waren niet langer beschaafd, op dit moment klonk ze net zo volks en platvloers als de mensen op wie ze neerkeek omdat zij zich zo gedroegen. Ze was op dit moment vierendertig jaar en ze had geen rimpels in haar gezicht. Toch had ze een blik waardoor ze ouder leek dan opoe Carter die al heel oud was, bijna zestig.

‘Geef antwoord!’

Ik kon niets uitbrengen.

‘Hoor je me? Beloof me dat je nooit meer naar dat huis zult gaan of naar hem toe.’

Ik kon het niet beloven.

Toen één hand van mijn schouder werd genomen en de zijkant van mijn hoofd raakte, werd mijn blik wazig. Ik hoorde in mijn oor het lawaai van een trein die een station binnen tufte, en ik viel opzij en kon me nog net aan de keukentafel vastgrijpen. Zo bleef ik een paar minuten gebogen staan. En toen ik moeizaam overeind kwam en langzaam om me heen keek viel er niemand te bekennen.

George had gezegd dat als ze handtastelijk begon te worden, ik naar hem toe moest gaan. Nou, als ik daar zonder meer op in was gegaan, zou ik in de volgende zes maanden minstens één keer per week naar hem toe zijn gehold.

Op mijn veertiende verjaardag kreeg ik een kaart van George, en toen leek ze echt krankzinnig te worden. Het was een prachtige kaart, voor zover ik dat kon beoordelen. Op de voorkant stond een mooi meisje met een boeket rozen in de hand, en ik had hem net opengedaan en las: 'Van George en opoe met veel liefs voor Maisie', toen hij uit mijn handen werd gerukt. Terwijl ik zag hoe ze hem in stukjes scheurde zonder ook maar iets te zeggen, hoorde ik een stem die alleen ikzelf kon verstaan.

O, gemeen mens. Ik haat je. Hoor je me? Ik haat je. Ik ga wel naar opoe. Vandaag nog. Ja, dat ga ik doen.

Ik wist dat mijn mond open- en dichtging alsof ik die woorden sprak, maar net als zij zweeg ik.

Opoë Carter woonde in het lage deel van Fellburn, Bog's End, waar alle arme mensen woonden. De huizen zagen eruit als rijen vervallen kazernes, maar in opoes huis was alles gezellig, vrolijk en rommelig. De eerste keer dat ik het meubilair zag wist ik dat het ordinair was, maar het was comfor-